

הדובון רודי והדובשה

מתוך "סיפורי יער העץ החלול"
א.ב.פייל עם איורים של ג'.מ.קונדה

מר עורב בילה פעם ערב שלם אצל מר דוב. הם היו ידידים טובים. ובאותו הערב סיפור מר דוב לידידו מה קרה פעם במשפחתו. היה לו פעם דוד, ושמו דוד חומי והיה לו בן קטן בשם רודי. האמת שהוא נקרא רדפילד, אבל תמיד קראו לו רודי. אמו של רודי נהרגה באירוע כלשהו והדוד עם רודי הקטן נשארו יחד במערה יפה, קרוב לנהר המים הכחולים, לא רחוק המקום בו גר היום מר צב. דוד חומי הלך לעתים קרובות למצוא אוכל לשניהם ורודי הקטן נשאר לבד במערה וישן שם, או שיחק בחוץ, התגלגל בשמש ונהנה מאוד. היו לו גם צעצועים רבים והרבה אוכל טעים, וכל בוקר, לפני שדוד חומי יצא, השאיר לו מספיק אוכל לכל היום, גרגירי יער בשלים, תפוחים ודברים דומים, ותמיד

גם לחם בחמאה ודובשה.

דובי רודי הקטן אהב כל אלה מאוד, אבל מעל הכל הוא אהב את הדובשה. לא לחם עם דובשה אלא רק דובשה. פעמים אחדות הוא ביקש מדוד חומי שייתן לו צלחת מלאה דובשה כדי לטבול בה את הלחם, אבל אם קיבל זאת הוא לא אכל את הלחם בכלל, אלא רק את הדובשה, ואחר כך הבטן כאבה לו בלילה, והתלונן, אבל תמיד אמר שזה לא בגלל הדובשה, אלא כי אומרים לו להביא עצי הסקה או לשטוף כלים, דבר שהיה צריך לעשות כל ערב. לכן דוד חומי לא נתן לו יותר דובשה בצלחת, אלא מרח לו אותה על הלחם ואת כד הדובשה העמיד על מדף גבוה, ורודי הקטן נהג לעמוד שם ולהסתכל על הכד, ולחשב מתי הוא יהיה די גדול כדי להוריד אותו וליהנות מהתכולה. יום אחד, כשרודי הקטן הסתכל כך על הכד, בא לו רעיון. מחוץ למערה אבא שלו עשה סולם-דובים לרודי הקטן, כדי ללמד אותו לטפס. סולם-דובים הוא גזע עץ העומד ישר על האדמה, והענפים שלו שבורים, ודובים קטנים עולים עליו ויורדים,

ולפעמים גם דובים גדולים עושים כך, כי זה מחזיק אותם בכושר.

וכשלוודי הקטן בא הרעיון הזה הוא רץ החוצה והסתכל על הסולם-דובים שלו. אחר כך חזר למערה והסתכל על הכד. אילו רק סולם-דובים היה במערה, חשב, הוא היה יכול לעלות עליו, לקחת את הכד וליהנות מהדובשה. סולם-דובים היה נכנס למערה, כי היא הייתה גבוהה והסולם לא היה גבוה מאוד.

אבל סולם-דובים היה מחוזק היטב באדמה ובהתחלה רודי הקטן לא יכול היה להזיז אותו. הוא דחף ומשך, אך הסולם לא זז. ואז חשב רודי הקטן שאם הוא יעלה למעלה ויניע אותו במשקל שלו הנה והנה, אולי כך הסולם ישתחרר מהאדמה. ואז הוא טיפס למעלה, החזיק היטב שם והתחיל לנענע בכל כוחו ואחרי זמן קצר הרגיש שסולם-דובים שלו מתחיל לנוע גם הוא. אז התחיל לנענע יותר חזק ופתאום הסולם נפל ודובי הקטן עף לתוך ערמת עצי הסקה, וזמן מה לא ידע האם הוא נהרג או לו, כי הרגיש כל כך עלוב.

אחרי כמה רגעים הוא זחל לאבן שטוחה והתיישב עליה, ובכה, ומישש את גופו כדי לבדוק האם הוא שלם, ובכלל כבר לא רצה להתעסק עם סולם-דובים שלו או לאכול דובשה גם. אבל היה זה עוד די מוקדם, ואחרי שרודי הקטן ישב כך זמן מה הוא התעודד. הכאבים כמעט ופסקו והוא הרגיש שאילו היה לו עכשיו קצת דובשה, זה היה מבריא אותו לגמרי. אזי הוא קם והלך להסתכל על הסולם, והרים אותו ומצא שהוא בכלל לא כבד, כי היה זה עץ אורן, יבש כבר מאוד. הוא יכול היה לגרור אותו לתוך המעורה, אך כשהכניס אותו שם לא יכול היה לעמיד אותו ישר, כי הוא בעצמו היה קטן מדי ולא חזק מספיק. ואז רודי הקטן חזר והתיישב על האבן כדי לחשוב וגם לבכות עוד קצת, כי הוא מצא עוד כמה מקומות בגופו שטרם הבריאו. אלא שאז ראה חבל הכביסה וחשב שיוכל אולי להיעזר בו. הוא יכול היה להגיע אליו בקלות כי החבל לא היה גבוה ורודי הקטן לעתים קרובות תלה עליו את בגדיו. הוא שחרר את

קצוות החבל וקשר קצה אחד לסוף סולם-דובים שלו, אך לא ידע מה לעשות עם הקצה השני, עד שנזכר בוויים גדולים בתקרת המערה, שם אבא שלו תלה בשר, כשהיה להם עודף.

אז רודי הקטן אסף את החבל בקצה השני וזרק אותו על הוויים האלה, והמשיך לזרוק עד שאחרי פעמים אחדות החבל נתפש באחד הוויים, והקצה נשאר תלוי קלפי מטה כך שהוא יוכל להשיג אותו. אפשר לומר שרודי הקטן היה ממש חכם, בשביל דובון בגילו, לחשוב על דבר כזה.

אבל גם כך לא היה פשוט להעמיד את סולם-דובים ישר. רודי הקטן משך ומשך, וברגליו נשען על קירות המערה, על השולחנות וספסלים. ונאנח והיה לו חם, וכמה מקומות כאבו לו עוד מהנפילה ולפעמים חשב כבר לוותר, אך בסוף סולם-דובים נעמד בצד המערה, שם איפה שעמד הכד.

רודי הקטן עזב את החבל ודחף, ובסוף הסולם עמד ישר והוא יכול היה להגיע לדובשה בקלות, כמו כלום.

היה כבר קרוב לצהריים ורודי הקטן ידע שדוד חומי

יחזור הביתה בקרוב. לכן הוא עלה על הסולם ולקח את הכד, וכמעט הפיל אותו, כי הוא היה כל כך כבד. אבל הוא הצליח לרדת אתו למטה, ואז הוציא את האצטרובל ששימש כפקק, והטה את הכד כדי לשפוך קצת מהדובשה לצלחת.

אבל הכד היה מלא והדובשה סמיכה מאוד ולא זרמה בקלות. הוא הטה את הכד עוד קצת, אבל זה לא עזר הרבה. אז הוא הניח אותו על הצד והדובשה התחילה לזרום טוב יותר, ויצאה עוד יותר מהר ועשתה מין קול כזה "פלופ-פלופ" ועל רצפת המערה נוצרה שלולית די גדולה. ורודי הקטן ירד על ארבע וליקק וליקק עוד, ושכח על הכל ולא הרגיש שהדובשה עולה גם עליו, עד שניסה לקום. ואז ראה שהדובשה היא מסביבו, והברכיים שלו בתוכה ובכלל.

רודי הקטן לא קם ממש. הוא התרומם קצת ואז רגלו החליקה והוא נפל ישר על הגב. כשניסה שוב, הוא נפל בצורה אחרת, וכך התרומם ונפל בצורות שונות מספר פעמים, עד שהמראה שלו נעשה איום ונורא, כמעט ולא נשארה דובשה על הרצפה, כי

ברובה הייתה כבר על רודי הקטן.
ואז הדובון הקטן נזכר כי אבא שלו יחזור עוד מעט
הביתה וצריך לעשות משהו בעניין. הוא היה כה
מרוח בדובשה שרק בקושי יכול היה לנוע או לראות
משהו. אילו רק יכול היה לנגב את עיניו. והוא נזכר
שאבא שלו לקח תמיד קצת חציר או דשא רך כדי
לנגב חלב או דובשה שנשפכו על שולחן, ורודי
הקטן חשב שקצת חציר יעזור לו בצרה. הוא
יתגלגל בחציר וזה יוריד ממנו את הדובשה.
בחלקו האחורי של המערה הייתה ערמה של דשא
קצוץ יבש, שבו דוד חומי נהג למלא את המזרון
שלו, ורודי הקטן פנה אליו, התגלגל בו, ותחילה
חשב שהוא מוריד את הדובשה, אבל אז הבין
שהוא רק מדביק אל עצמו חציר, ובאמת החציר
נדבק אליו כל כך עבה שהוא כבר לא יכול היה
להתגלגל יותר וראה רק מעט מאוד. וכשבסוף קם,
היה עליו כמעט כל החציר וגם הדובשה.
רודי הקטן היה באמת כמו ערמת חציר מהלכת,
וגם מבוהל מאוד מהמצב הזה, כי הוא חשב
שבוודאי הוא לא יהיה יותר דוב. הוא פחד נורא

חמור "אתה רודי!" כי חשב שרודי הקטן מחתל בו.

רודי הקטן ראה איך אבא הולך לקראתו והבין שהוא כועס נורא, ונבהל, וניסה לברוח מהר כמה שרק יכול היה, אך מאחרי שלא ראה טוב הוא רץ לכוון נהר המים הכחולים, ולפני שהבין לאן הוא הולך מעד ומהחוף הגבוה נפל לעומק, וטבל עוד פעם, ורק אז אבא שלו יכול היה לתפוס ולהוציא אותו.

רודי הקטן מסכן! במים ירד ממנו כבר רוב החציר, אך הוא התמלא בהרבה מי הנהר הכחול, וכמעט וטבע. וכשאבא שם אותו על החוף וגלגל אותו,

המים והדובשה יצאו ממנו עם קול כזה "פלופ-פלופ" ולמרות שהיה עוד חלש מאוד, רודי הקטן הבין שכבר לא ירצה יותר לטעום דובשה. וכשהיה כבר ריק ויכול היה לשבת, דוד חומי לקח דלי ומברשת וניקה אותו מבחוץ, ואחר כך ניגב אותו עם מגבת ישנה והשכיב אותו למיטה, אך עוד קודם ניגב וניקה ושפשף את המערה, כדי שיוכלו לחיות בה.

ורצה מאוד שאבא יבוא ויעזור ויציל אותו, והוא התחיל ללכת לקראת אבא, עם כל המטען הזה של חציר ודובשה.

הוא גם בכה, אך לא ניתן היה לראות זאת כי פניו היו מכוסים בחציר ורק נשמע צליל "וּוּ-וּוּ-וּוּ" מאוד עצוב.

דוד חומי עבר בדיוק מסביב לסלע הגדול בעיקול הדרך, כשנפגש פנים מול פנים ברודי הקטן והחציר שלו. רודי הקטן חשב שאבא שלו יכעס כשיראה אותו כך, אך לא! רודי הקטן לא הבין כלל איך הוא נראה מבחוץ ואיזה קולות יוצאים ממנו.

דוד חומי רק זרק מבט אחד עליו, אמר "וּוּף!" והתחיל לרוץ בכוון העץ הקרוב, ובאמת קשה להאשים אותו, כי הוא עוד מעולם לא ראה ולא שמע משהוא כזה קודם, וזה הופיע לפניו בפתאומיות כזו.

ואז רודי הקטן האומלל התחיל לצעוק בכל כוחו "אבא! או אבא! חזור! זה אני, אבא! חזור!" דוד חומי עצר את ריצתו, הסתובב ואמר בקול

דוד חומי לא העניש את רודי הקטן, סיפר מר דוב.
הוא החליט שרודי הקטן נענש כבר מספיק. וחוץ
מזה רודי הקטן היה חולה ימים אחדים. אבל דוד
חומי בנה סולם-דובי חזק יותר מקודם, ואת כד
הדובשה שם באמצע השולחן והשאיר אותו שם
הרבה זמן, וכשרודי הקטן רק ניסה להביט עליו,
היה מקבל בחילה כזו שכמעט התעלף.

